

Прокотилась луна, що не варто іти назад.  
Зафіранені вікна і синя прозора сутінь.  
У жасминовій повені мліє вечірній сад,  
Розкошуючи німо в солодкій своїй затруті.

Розсипається гравій, і сухо рипить жорства.  
Фортеп'яний ноктюрн із розчинених вікон дому.  
Я сюди не повернусь. Волого блищить трава  
Під моїми ногами. У білому сяйві нічному –

Павутинка тоненька – між пальцями срібна тінь.  
Ця мелодія вічна – тече-кровоточить вена.  
Розмотавши клубок недитячих своїх хотінь,  
Я втікаю у ніч по прозорих слідах Шопена.